

Literární přehlídka „Tisíc origami jeřábů a splněné přání“

Elen Kotlanová a Klára Šustrová, kvarta Gymnázium Blovice

37 životů

17. 4. 2017

Jako každý rok touto dobou jsem seděla na záhonku a plela jahody. Nejhorší den mého života. Přišla ke mně naprosto zoufalá sousedka, prohlásila, že potřebuje pohlídat děcko, hodila mi ho za vrátka a odjela bůhvíkam. Neměla jsem na výběr. Nesnáším děti. Připomínají mi, že svoje jediné jsem ztratila a jiné mít nemůžu. Trvalo mi celou věčnost, než jsem se vzpamatovala a pozvala ho dovnitř. Měla jsem totiž podezření, že by mi moji milovanou zahrádku zničil. Potřebovala jsem ho zabavit, tak jsem mu začala povídat příběhy. Krátké, abych je mohla ukončit hned, jak se vrátí jeho matka. Nevím, jak na tom budu za 10 let s pamětí, proto jsem je zapsala i sem. První příběh byl o dívce Esmi.

Byla malá a naivní s velkým snem nikdy neumřít. Milovala příběhy kočovných bardů, kteří vyprávěli o krásných místech a kulturách. Její nejoblíbenější byl příběh o tisíci jeřábech. Chtěla to zkusit. Její otec pracoval v papírně a ona mu tam nosila obědy. A tak si sem tam do prázdného košíčku nějaký ten arch strčila. Do tří měsíců měla nashromážděný všechen materiál, který potrebovala. Po své nesmrtelnosti toužila tolik, že měla do roka složeno víc než tisíc jeřábů. Chtěla tomu dát nějakou obřadnost, proto počkala na poslední úplněk v roce a za svitu měsíce pošeptala jeřábům své přání.

Věnoval mi víc pozornosti, než jsem čekala. Hltal každé moje slovo, až mi bylo líto, že jsem se ho chtěla tak moc zbavit. Druhý příběh byl o Mery.

Na svůj věk vypadala až příliš mladě. Třicetiletá žena vypadající na dvacet. Šeptalo se o ní, a to bylo nebezpečné. Pro ni i pro celou její rodinu. Tušila, že bude muset utéct, ale nechtěla opustit vše, co znala. Došla na matriku a vytrhla stránku se svým narozením. 5. 5. 1705. Jediný důkaz, že kdy existovala. Sbalila si pár věcí, které unesla, a pod rouškou tmy opustila všechno, co kdy milovala. Syna, manžela a vesnici, ve které vyrostla. Než si pro ni královští strážci přišli, už byla dávno ztracená v hlubině lesa.

Sledoval mě pohledem, který říkal: „Povídej dál“, a tak jsem ho poslechla. Vyprávěla jsem o Dee.

Žena, která nesnášela změny. Vždycky to znamenalo víc administrativy a víc problémů. Za ty roky už měla taktiku. Taktika tajemné známé. Nebyl pro ni žádný problém získat místo na úřadě, kde povětšinou pracovali starší lidé. Pracovala tam vždycky tak dva roky, aby si získala pověst dobrého zaměstnance a měla dobré doporučení. Lehce si zfalšovala doklady, sebrala každou informaci, která o ní byla zapsaná, sbalila se a zmizela tak, že to vypadalo, jako by tam vůbec nikdy nebyla.

Jeho matka se nevracela. Uf, nečekala jsem, že ho moje vyprávění bude až tak bavit. V hlavě se mi rýsoval další příběh – o Adě.

O dívce, která se rozhodla nebojovat o lásku. Nikdy nezůstávala moc dlouho na jednom místě. Vždycky se někde usadila, ale když si myslela, že tam nemá co dělat, utekla zase o dům dál. Tentokrát to bylo jiné. Gabriel. Tak se jmenovala její doposud největší komplikace. Napřed si namlouvala, že jsou jenom kamarádi, nechtěla si to přiznat. Poprvé za dlouhou dobu se cítila šťastně. Ale věděla, že si vztah nemůže dovolit. Byla válka, rok 1943, a kdyby přišel na její největší tajemství, stálo by ji to svobodu. Její problém byl ale vyřešen, když odešel na frontu. Kdysi by za svoji lásku bojovala, teď už před ní ale jenom utíkala.

Poprvé za celou dobu promluvil. Měl hlad. Vydala jsem se do kuchyně připravit mu jídlo. Když jsem se ale vrátila s večeří zpátky, kluk u stolu neseděl. Jídelna byla prázdná a já jsem slyšela zvuky z ložnice. Vyděsila jsem se. Když jsem tam přiběhla, objevila jsem ho sedět nad krabicí, která měla být už navždycky zapomenuta. Prohlížel si důkazy o tom, že Esmi, Mery, Dea a Ada nebyly pouze výplodem mé fantazie. A bylo jich tam mnohem víc. A všechny byly jedna osoba. Já.

Byla jsem nepřičetná, měla jsem co dělat, abych ho nerozcupovala na malé kousíčky. Měli jsme štěstí. Zrovna, když už jsem ho hodlala chytit, zazvonil zvonek. Přijela jeho matka. S falešným úsměvem jsem ho vrátila a začala přemýšlet, jak nejrychleji odtud vypadnout.

26. 4. 2017

Můj plán nepokračuje tak rychle, jak jsem doufala, takže stále trčím tady. Najednou se ozvalo bušení na dveře. Podrážděně jsem mlaskla a došla otevřít. Zase tam byl on. Tentokrát měl v ruce pytel s neznámým obsahem. Ani nečekal, až ho pozvu dál, a už běžel do jídelny. Než jsem ho stihla vyhodit, vysypal obsah pytle na můj stůl. Ani jsem to nemusela počítat. Věděla jsem, že jich bylo tisíc. Na mém stole leželo tisíc malých jeřábů. Chtěl mi je dát. Já jsem mu ale musela vysvětlit, že to takhle nefunguje. Úsměv, se kterým předtím přišel, zmizel. Pak se mu ale znovu rozzářily oči. Vyrázil mi dech. „V tom případě si přeji, abys začala opět stárnout.“ Ta slova si budu pamatovat navždy.

Cítila jsem se hrozně. Já jsem na něj byla naštvaná, odbyla jsem ho čtyřmi příběhy. Ani jsem neznala jeho jméno a on udělá tohle! Zruší moje nekončící utrpení, svoje přání obětuje mně! Nemohla jsem napravit všechno, ale něco určitě.

27. 4. 2019

Domem se zase rozezněl pozdrav. Byl to Christian, který už dva roky přicházel každý den. Byla jsem jeho hodnou tetou, milou starou sousedkou. Hlídala jsem ho pokaždé, když jeho máma pracovala, takže pořád. Sice už byl velký, ale příběhy si nechával vyprávět stále. Jeho známky z dějepisu byly bezkonkurenčně nejlepší, a aby taky ne, když má tři sta třináct let starou tetu.

Poprvé za mých 37 životů jsem měla pocit, že to tak má být. Byla jsem šťastná.